

ANTI-KOMMUNISMEN I DEN AMERIKANSKE FAGBEVÆGELSE

American Federation of Labor, antikommunismen og kampen for legitimitet, 1917-47

Af Regin Schmidt

Antikommunismen har været en vigtig del af amerikansk politisk kultur og ikke mindst af amerikansk fagbevægelse. Kommunismens sammenbrud og adgang til nye kilder giver anledning til at gentænke problemstillingen.

Sovjetunionens sammenbrud og afslutningen på den kolde krig har givet anledning til en dramatisk revurdering af den antikommunistiske bevægelse i USA. Dette har ikke mindst været foranlediget af åbningen af amerikanske og russiske arkiver, som har dokumenteret, at medlemmer af det amerikanske kommunistparti (CPUSA) fra begyndelsen af 1930'erne systematisk infiltrerede statsadministrationen og andre vigtige samfundsinstitutioner og bedrev spionage for Moskva. Det står nu klart, at adskillige af de, som blev anklaget for undergravende virksomhed under mccarthyismen, faktisk var skyldige og ikke blot uskyldige ofre for en politisk heksejagt mod de progressive kræfter i USA.¹ Disse afsløringer har sat antikommunisternes aktiviteter i et nyt perspektiv, og flere historikere har argumenteret for, at antikommunisterne bør rehabiliteres fordi de havde ret i deres advarsler og i deres forsvar for demokratiet. Fagbevægelsen indtager en central plads i denne argumentation: Historikere som Richard Gid Powers og John Earl Haynes hævder, at fagbevægelsen resolut bekæmpede kommunisterne fordi den selv havde været udsat for deres infiltration og var fuldt klar over deres loyalitet overfor Sovjetunionen.² Man kan måske sige, at disse historikere bruger fagbevægelsen til at legitimere antikommunismen. Spørgsmålet er imidlertid, om denne forklaring er fuldt dækkende. Litteraturen om den amerikanske fagbevægelses antikommunisme har hovedsagligt koncentreret sig om industriforbundet Congress of Industrial Organizations (CIO) og dets ekskludering af kommunistisk-dominerede fagforbund i 1950,³ men spørgsmålet er, om der var dybere årsager til fagbevægelsens intense antikommunisme og om baggrunden skal findes i det amerikanske samfunds politiske kultur og fagbevægelsens tidlige erfaringer.

“Hvorfor er der ingen socialisme i USA?”

Siden den tyske sociolog Werner Sombart stil-

lede sit klassiske spørgsmål i 1906 har historikerne heftigt diskuteret hvorvidt USA har adskilt sig fra først og fremmest Vesteuropa og hvad årsagerne hertil har været. Sombart selv besvarede spørgsmålet med, at den amerikanske arbejders høje levestandard og muligheder for socialt advancement fik ham til at opfatte sig selv som en del af middelklassen: "Ethvert socialistisk utopia har lidt skibbrud på roastbeef og æblekager," som han formulerede det i en berømt sætning.⁴ Frederick Jackson Turner foreslog, at nøglen til den amerikanske identitet skulle findes i "the Frontier", pioneer-området i vesten. Undertvingelsen og civiliseringen af ødemarken formede den amerikanske karakter og gjorde den individualistisk, virkelysten, pragmatisk og demokratisk, og vesten gav uanede muligheder for den dristige og fungerede som en sikkerhedsventil for utilfredse arbejdere i østkystens storbyer.⁵ Louis Hartz mente, at fordi USA var opstået uden en feudal fortid så var man sluppet for faste klasseskel og dermed klassekonflikter og sociale revolutioner. Således var alle "født lige" og bifaldt liberalistiske idéer som individualisme, laissez-faire og en begrænset statsmagt.⁶ Endelig har Seymour Martin Lipset hævdet, at i modsætning til andre nationer har USA, som opstod "kunstigt" med en kort koloni-historie bag sig, defineret sig ikke ud fra sin kulturelle og historiske baggrund men ved en "amerikansk tro", en ideologi bestående af værdier som frihed, egalitarisme, individualisme, populisme og laissez-faire.⁷

Der er noget deterministisk over alle disse teorier: Uanset om det var pga. det høje sociale mobilitet, den vestlige ekspansion, fraværet af en feudal fortid eller en fælles amerikansk ideologi, eller en kombination af disse, så var USA forudbestemt til at have en liberalistisk politisk kultur, og en stærk klassebevidst arbejderbevægelse eller et socialistisk parti ville aldrig kunne finde grundfæste. Der er ikke nogen tvivl om, at forestillingen om, at USA var "exceptional", at det var Guds udvalgte nation som skulle opbygge det perfekte demokratiske samfund, som ved eksemplets magt skulle civilisere verden, har været udbredt i forskel-

lige versioner igennem USAs historie.⁸ Spørgsmålet er imidlertid i hvilken grad denne selvforståelse har afspejlet virkeligheden og hvor "exceptional" USA egentlig har været. Måske er de forskelle, der måtte have været på USA og Europa ved USAs uafhængighed, blevet udjævnet af den globale moderniserings- og industrialiseringsproces i det 19. og 20. århundrede, og måske er USAs historie således blot en variation af en transnational udvikling.⁹ Idéen om en altdominerende libera-listisk ideologi er selvfølgelig også en forenkling, og meget tyder på, at der i forskellige perioder og regioner i USA har været konflikter mellem konkurrerende værdisystemer og politiske kulturer.¹⁰ Som påpeget af flere historikere: USA har ikke været "exceptional" men har ligesom alle andre nationer haft sin særlige udvikling og sine særlige træk. Den bedste måde at identificere disse særlige træk ved det amerikanske samfund og forsøge at forklare dem, er gennem konkrete komparative undersøgelser med andre nationer.¹¹ De seneste år har især forskere i hvad der er blevet kaldt "den ny arbejderhistorie" gennem komparative studier kastet nyt lys over den amerikanske arbejderbevægelses tidlige historie.

Indledningsvis skal det bemærkes, at Werner Sombarts klassiske spørgsmål nok er misvisende. Det hviler på den antagelse, at den kapitalistiske udvikling uundværlig vil føre til dannelsen af en arbejderklasse, som vil udvikle en klassebevidsthed, der vil komme til udtryk i kollektiv (socialistisk) handling. Men forskellen på USA og Vesteuropa er måske ikke så stor, når man betænker, at heller ikke i Vesteuropa kulminerede udviklingen i en revolutionær socialistisk udvikling af samfundet, sådan som Marx havde forudsagt, men blot i en mere udviklet velfærdsstat.¹² Arbejderklassen udviklede sig ikke ens i den vestlige verden, og måske har megen af litteraturen, måske påvirket af vanetænkning og stereotyper, overdrevet radikalismen i arbejderklassen i Vesteuropa og overdrevet konservatismen i USA. Udviklingen af arbejderklassen og dens politiske mobilisering var påvirket af lokale forhold såsom stadiet af den kapitalistiske ud-

vikling, andelen af befolkningen som var industriarbejdere, omfanget af immigration, udbredelsen af privat ejendom, statsmagtens indflydelse og demokratiseringen af samfundet.¹³

Når det er sagt, så synes den nyere forskning at vise, at geografisk og social mobilitet har spillet en vigtig rolle for USAs udvikling. Selvom den vestlige ekspansion i det 19. århundrede ikke direkte fungerede som en social sikkerhedsventil for utilfredse arbejdere, sådan som Turner hævdede (det var simpelt hen for dyrt for arbejderne at investere i de nødvendige landbrugsredskaber), så gav ekspansionen adgang til billige ressourcer og åbnede op for en eksplosiv økonomisk udvikling, der medførte høje lønninger til især de faglærte arbejdere. For den del af befolkningen, som bosatte sig i vesten, var velstandstigningen og de økonomiske muligheder større end for resten af landet.¹⁴ Undersøgelser bekræfter, at amerikanerne var et restløst folk: Op mod 60% i et givent område flyttede indenfor en ti års-periode, og da det frem til 1930erne var underklassen, der var mest mobil, må det have gjort det sværere at organisere dette "flydende proletariat" fagligt og politisk. Selvom den sociale baggrund i høj grad var bestemmende for, hvordan man klarede sig senere i livet, så var den sociale mobilitet åbenbart betydelig højere end i Vesteuropa. Et flertal af de ufaglærte avancerede til de faglærtes rækker, og en stor andel af de faglærte oplevede at rykke op i middelklassen. Mange arbejdere sparede op og ejede privat ejendom, og langt færre var udsat for en egentlig social deroute. Selvom arbejderne også havde andre mål end social advancement, f.eks. social trykthed i en usikker og ofte brutal kapitalistisk verden, så kan den høje sociale mobilitet være med til at forklare den udbredte individualisme og mangel på klassebevidsthed hos de amerikanske arbejdere.¹⁵ Herbert Gutman har endda fundet, at der i Paterson, New Jersey, var så mange mindre fabrikker, som selv havde startet som arbejdere, at opfattelsen af, at man ved hårdt arbejde og initiativ selv kunne nå til tops, må have været udbredt i arbejderklassen.¹⁶

Den sociale mobilitet og udbredte individualisme kan imidlertid ikke fuldt ud forklare den amerikanske arbejderbevægelses konservatisme og antikommunisme i det 20. århundrede, først og fremmest fordi der fandtes en formuleret arbejderklassebevidsthed i det 19. århundrede. Men andre ord, den amerikanske arbejder var ikke "født" som liberalist og entreprenør, som bl.a. Louis Hartz hævdede. Lige siden USAs uafhængighed eksisterede der en "republikansk" tradition blandt håndværkere og arbejdere, som så den frie og uafhængige borger som en forudsætning for demokratiet, og som mistænkte storbyernes finansfolk og fabrikker for at ville slavebinde befolkningen. Fra 1830erne begyndte den fremvoksende arbejderklasse at protestere mod at blive behandlet som en vare og insisterede på selv at kontrollere sin arbejdskraft. Det første nationale fagforbund, Knights of Labor, erklærede, at lønsystemet udgjorde en trussel mod det republikanske system og forlangte at staten skulle garantere arbejderne visse økonomiske rettigheder, og i sin storhedstid i 1880erne havde forbundet 750.000 medlemmer og organiserede foruden de faglærte også ufaglærte, kvinder, sorte og etniske minoriteter.¹⁷ Spørgsmålet er derfor, hvorfor denne udtrykte arbejderklassebevidsthed aldrig for alvor blev organiseret politisk i et arbejderparti, som det skete i Vesteuropa, og hvorfor arbejderbevægelsen sidenhen udviklede sig i så konservativ retning? I det følgende vil der blive peget på fire politiske og sociale forhold som mulig forklaring.

De sociale og politiske hindringer

For det første udgjorde det politiske systems struktur en formidabel hindring for at arbejderklassen kunne mobiliseres politisk. Modsat hvad der var tilfældet i Europa havde de amerikanske arbejdere opnået stemmeret inden arbejderklassen begyndte af vokse frem i 1830erne. Således var arbejderne allerede optaget i det eksisterende to-partisystem og i modsætning til i Europa så de ikke staten som en fjende, der skulle erobres. De politiske par-

tier var også opmærksomme på det stigende antal arbejdere og især de politiske maskiner i storbyerne søgte i stigende grad at sikre sig deres stemmer ved at uddele offentlige ydelser og jobs. Dertil kom, at det amerikanske system med enkeltmandskredse, især i forbindelse med præsidentvalg, har gjort det stort set umuligt for tredje-partier at slå sig igennem på nationalt niveau. Penge har altid spillet en central rolle i amerikanske valgkampe, og fagbevægelsen har aldrig kunnet hamle op med erhvervslivets og privates bidrag til demokraterne og republikanerne. I 1890erne strammedes kravene til at kunne afgive sin stemme, bl.a. i form af krav om forhåndsregistrering og bopælskrav, noget som især ramte det voksende antal ufaglærte immigranter.¹⁸

For det andet var den amerikanske arbejderklasse splittet etnisk, religiøs og racemæssigt. I 1830erne bestod arbejderklassen for størstedelens vedkommende af indfødte af angelsaksisk herkomst, men 50 år senere var måske 3/4-del af de ufaglærte arbejdere indvandrere, hvilket skærpede de faglærtes modstand mod den billige importerede arbejdskraft. Studier viser, at arbejderne stemte langs kulturelt-religiøse linjer, ikke klasse-linjer, og udviklingen af en separat arbejderklassekultur og -institutioner blev hindret af, at etniske grupper isolerede sig som reaktion mod de fjendtlige omgivelser og samlede sig om sine etniske og religiøse institutioner. Kulturelle konflikter over religion, spiritusforbud og immigrationsbegrænsning optog store dele af arbejderklassen i lige så høj grad som økonomiske konflikter. Dertil kom, at mange Syd- og Østeuropæiske immigranter havde til hensigt at vende tilbage til deres hjemland og derfor var mest interesseret i uafbrudt arbejde og ikke at udfordre autoriteterne unødvendigt. Endelig forværredes de i forvejen alvorlige racemæssige modsætninger i arbejderklassen af arbejdsgivernes systematiske brug af sorte fra syden som strejkebrydere.¹⁹

For det tredje savner det amerikanske erhvervslivs kompromisløse og forbitrede bekæmpelse af fagforeningerne ethvert sidestykke i Europa. Fra 1880erne var det næsten dag-

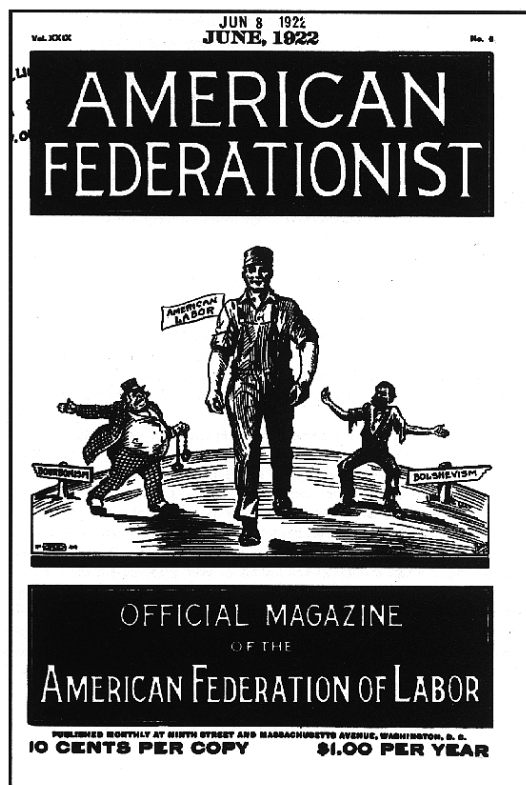
lig praksis for arbejdsgiverne at blackliste fagligt aktive, tvinge arbejderne til at fraskrive sig retten til at organisere sig vha. såkaldte "yellow dog"-kontrakter, isolere og stavnsbinde arbejderne i såkaldte "company towns", lade privatdetektiver infiltrere og overvåge fagforeningerne og oprette private hære, som sørgede for at beskytte strejkebrydere og ikke sjældent overfaldt strejkende.²⁰ Der var flere grunde til at erhvervslivet aldrig rigtig har accepterede fagforeningernes legitimitet og sat så meget ind på at udrydde dem. Amerikanske arbejdsgivere har altid været doktrinære tilhængere af individualisme, laissez-faire og arbejdsgiverens ubegrænsede ret til at lede og fordele, og de havde en interesse i at undgå øgede udgifter i den ofte hårde konkurrence på det amerikanske marked. Amerikanske firmaer har generelt været større end de europæiske og de har haft flere ressourcer til at føre udmatningskrig mod fagforeningerne. I 1880erne, i reaktion på den stigende arbejderuro, organiseredes lokale arbejdsgiverforeninger, Employers Associations, som ofte indsamlede store beløb fra medlemmerne, og hvis eneste formål var at stå sammen for at bryde strejker. Endelig var den amerikanske statsmagt i sammenligning med de europæiske langt mindre centraliseret, greb i mindre grad ind på arbejdsmarkedet og var i langt højere grad villig til at lade arbejdskonflikter udvikle sig voldeligt. Man kan næsten sige, at den amerikanske statsmagt i perioder har overladt sit voldsmonopol til erhvervslivet.²¹

For det fjerde blev det magtvakuum, som var skabt af den svage administrative stat efter borgerkrigen, udfyldt af domstolene. Langt de fleste delstats- og forbundsdommere var republikanere fra overklassen, og de så det som deres rolle at udgøre et konservativt bolværk mod "flertals diktaturet". I 1880-90erne erklærede domstolene, at 60 arbejderbeskyttelseslove, især love som fastsatte arbejdsdagen til 8 timer, var i strid med forfatningen med henvisning til den fri kontrakt og den private ejendomsrets ukrænkelighed. Mellem 1880 og 1930 nedlagde domstolene påbud mod strejker og boykots i over 4300 tilfælde; alene i

1920erne blev der nedlagt påbud mod 25% af alle strejker og 46% af alle sympatistrejker. De konservative domstole umuliggjorde helt frem til depressionen stort set vedtagelsen af brede sociallove og hindrede i alvorlig grad fagbevægelsen i at bruge sine traditionelle kampmidler, strejker, sympatistrejker og boykots.²²

Disse forhold – det politiske systems struktur, den etniske fragmentering af arbejderklassen, erhvervslivets kompromisløse modstand og domstolens fjendtlige indstilling – var i afgørende grad bestemmende for fagbevægelsens stigende konservatisme efter 1880erne og dens ekstreme antikommunisme i det 20. århundrede. Den dominerende nationale faglige sammenslutning efter 1886, American Federation of Labor (AFL), drog den lære, at forsøg på bredt at organisere hele arbejderklassen, inklusive de ufaglærte immigranter, var på forhånd dømt til at ende i interne modsætninger og splittelse. I lyset af domstolens afstandtagen til boykots og sympatistrejker var det også udsigtsløst at søge at mobilisere hele arbejderklassen. Den eneste måde at opretholde sammenhold og solidaritet på, ikke mindst med tanke på erhvervslivets modstand, var at organisere de arbejdere, som havde flest ressourcer og samme interesser. AFL koncentrerede sig derfor om at organisere de faglærte, kaldet “arbejderklassens aristokrati”, med det resultat at de fleste ufaglærte, kvinder, immigranter og sorte forblev uorganiserede indtil dannelsen af CIO i 1935.²³

AFLs ledelse kom også frem til den overbevisning, at pga. det politiske systems struktur ville det blot være spildte kræfter at forsøge at organisere et nationalt arbejderparti, ligesom et sådant projekt ville splitte medlemmerne, som allerede var republikanere og demokrater, og aflede deres opmærksomhed fra det, som var det væsentlige, den faglige kamp. AFL skulle i stedet søge at påvirke den siddende regering og støtte individuelle politikere, som var sympatiske overfor AFL. Belært af erfaringerne med retsvæsnen tog AFL afstand fra sociale reformer pga. frygten for, at en velfærdsstat ville svække arbejdernes loyalitet overfor fagbevægelsen, gøre dem afhæn-

Forsiden på AFLs blad 'American Federationist' fra juni 1922: Den amerikanske arbejder vælger midelvejen mellem bourboinisme og bolsjevisme.

gige af det offentlige, og at en stærk statsmagt også ville kunne bruges til at kontrollere fagforeningerne. AFL frygtede en gentagelse af Sherman Act fra 1890, som blev vedtaget for at regulere trusterne og monopolerne, men blev brugt af domstolene til at forbyde strejker, som blev anset for at hindre handelen mellem delstaterne. Arbejderne skulle bruge deres økonomiske magt til selv at tilkæmpe sig forbedringer. AFLs erfaringer gjorde, at de ikke blot fraskrev sig velfærdsstaten som politisk mål, efter 1900 holdt ledelsen op med at tale om klassekamp, de accepterede åbent det kapitalistiske system og lagde vægt på at opnå praktiske resultater.²⁴

Denne strategi førte AFLs ledelse på kollisionsskurs med socialisterne, og som reaktion strammede den grebet om magten og gjorde

sin antisocialisme endnu mere udtalt. AFLs næsten enevældige leder til hans død i 1924, Samuel Gompers, modsatte sig forslag om udvidet medlemsdemokrati, og han opbyggede en veritabel "maskine", som fuldstændig kontrollerede AFL ved at udnævne loyale støtter til vigtige poster, ekskluderede kritiske afdelinger og styrede de årlige konventer ned i mindste detalje. Gompers dominerede Eksekutivrådet, som bestod af de vigtigste fagforeningsformænd og som reelt fastlagde AFLs politik, og han stod for fagbevægelsens ansigt udadtil ved at redigere og skrive lederne i AFLs månedsblad *American Federationist*.²⁵

AFL levede ved århundredets begyndelse noget af en paria-tilværelse i et samfund med stor social mobilitet blandt arbejderne og udbredte individualistiske forestillinger, en splittet arbejderklasse, et uoverskueligt politisk system og fjendtlige arbejdsgivere og domstole, som satte spørgsmålstejn ved fagbevægelsens legitimitet. AFLs udtalte antikommunisme skal nok ses i denne sammenhæng, som et forsøg på at bevise sin loyalitet og "Americanism". På samme måde har Catherine Colomp hævdet, at AFL agiterede for immigrationsrestriktioner, både for at slippe af med den billige importerede arbejdskraft og samtidig bevise, at AFL var lige så ærkeamerikansk og loyal overfor det amerikanske samfund og dermed blive integreret i det amerikanske system.²⁶ Fra 1890erne anvendte AFL i stigende grad en patriotisk og antisocialistisk retorik for at distancere sig fra radikale og "uamerikanske" idéer og skabe et indtryk af moderation og repektabilitet og dermed blive accepteret af statsmagten og erhvervslivet som en legitim partner.²⁷

AFL og loyalitet under 1. verdenskrig, 1917-19

AFLs antikommunistiske kampagne kan siges at have sine organisatoriske rødder i perioden omkring 1. verdenskrig. AFL erklærede officielt sin støtte til præsident Woodrow Wilson allerede inden USAs indtræden i krigen i april 1917 ud fra de betragtninger, at siden krigen

var uomgængelig var det bedst at AFL konstruktivt tog del i krigsindsatsen og dermed kunne beskytte arbejdernes interesser. Ved at vise sin patriotisme og ansvarlighed kunne AFL opnå statens støtte til kollektive forhandlinger og undgå at erhvervslivet angreb AFL for illoyalitet. Imidlertid var arbejderbevægelsen splittet i krigsspørgsmålet, mange arbejdere af irsk, tysk og russisk herkomst var alt andet end begejstret for USAs deltagelse, socialistpartiet tog officielt afstand fra krigen, og 93 fagforeninger deltog i det pacifistiske People's Council for Democracy and Terms of Peace.²⁸

I sommeren 1917 besluttede AFL i New York at iværksætte en "amerikaniserings"-kampagne blandt byens arbejdere for at sikre opbakning til krigen, og i september 1917 vedtog AFL at gøre kampagnen national og oprettede til formålet American Alliance for Labor and Democracy (AALD).²⁹ AALD vedtog en resolution hvori man tilsagde regeringen sin loyalitet, fordømte krigsmodstanderne, forlangte udvidet økonomisk demokrati og krævede krigsmodstanderne undertrykt.³⁰ AALD, der modtog hemmelige bidrag fra regeringens propagandaorgan Committee on Public Information, organiserede "Labor's Loyalty Week", holdt massemøder og udsendte pamfletter, altsammen, med Gompers' ord, for "at vise arbejderbevægelsens loyalitet til Amerika, med det formål at øge og intensivere denne loyalitet."³¹ Gompers lod også tilflyde justitsministeriets oplysninger om undergravende elementer i AFL og opfordrede myndighederne til at undertrykke det syndikalistiske fagforbund Industrial Workers of the World (IWW).³²

Organiseringen af AALD havde et efterspil. Ved krigens slutning havde flere i AFLs ledelse åbenbart mistet tilliden til AALDs leder, Robert Maisel, og de frygtede at organisationen kunne gøre mere skade end gavn, hvorfor de foreslog at den blev opløst øjeblikkeligt.³³ Det lykkedes imidlertid Maisel at overbevise Gompers om den fortsatte berettigelse af AALD ved at spille på Gompers' frygt for venstrefløjen og ved at hævde, at AALD var

Amerikansk fagbevægelse blev ledet af lidenskabelige antikommunister som AFLs Samuel Gompers.

den eneste organisation som var i stand til at bekæmpe “den undergravende propaganda fra elementer som altid forsøger at ødelægge den amerikanske arbejderbevægelse og bringe dens præsident til fald.”³⁴ Ifølge Maisel holdt AALDs efterretningsvæsen nøje øje med bolshevistiske aktiviteter blandt arbejderne, og han holdt Gompers løbende underrettet om, hvordan AALD havde forhindret et bolshevistisk forsøg på at splitte AFL, at AFL i New York og Chicago var gennemsyret af revolutionære idéer, og at generalstrejken i Seattle var forårsaget af bolshevikker som ville bruge fagbevægelsen til at skabe en revolutionær opstand.³⁵ Ved at spille på Gompers’ frygt for venstrefløjens lykkedes det AALD at forlænge sit liv og fortsætte en tid endnu som en slags intern efterretningsvæsen for AFLs konservative ledelse.³⁶

AFL og det antibolshevistiske bolværk

I januar 1919 erklærede Gompers, at AFL ville bekæmpe bolshevismen med al sin energi.³⁷ I en lang række artikler i *American Federationist* om den bolshevistiske fare gik fire hovedtemaer igen, som også kan bidrage til at kaste lys over AFLs motiver og mål med kampagnen. For det første var det bolshevistiske styre udemokratisk, det var kommet til magten ved at undertrykke den grundlovgivende forsamling, det havde udryddet enhver form for opposition ved brug af masseterror, og det stræbte efter at indføre proletarietets diktatur. Dette var i direkte modstrid med AFLs grundlæggende værdier og opfattelse, ifølge hvilken AFL belært af sine erfaringer mente, at en uafhængig fagbevægelse kun kunne fungere i et demokratisk system.³⁸ For det andet havde Sovjet-styret kun ført til forringelser for den arbejderklasse den hævdede at repræsentere, staten havde total kontrol over arbejdskraften som var blevet disciplineret og militariseret, arbejdstiden var blevet forlænget, levestandarden var faldet, og uafhængige fagforeningsledere var blevet fængslet og strejker slået ned med stor brutalitet.³⁹ For det tredje havde det kommunistiske styre ført landet til randen af økonomisk ruin. Nationaliseringer havde ødelagt industrien, tvangsrekvisitioner havde skadet landbrugsproduktionen og fremkaldt hungersnød, og markedsreformer som Lenins NEP (Ny Økonomisk Politik) var ren taktik og betød ikke at styret havde ændret sin grundlæggende karakter.⁴⁰ For det fjerde reagerede AFLs ledelse med åbenbar uro på oprettelsen i 1921 af den internationale kommunistiske fagbevægelse, Profintern, hvis erklærede formål var at erobre og ødelægge den eksisterende fagbevægelse som en forudsætning for den voldelige omvæltning af de kapitalistiske samfund. *American Federationist* gengav instrukser fra Komintern til det amerikanske kommunistparti, hvori de blev vejledt i at ødelægge AFL ved at infiltrere det og ved at støtte den syndikalistiske konkurrent IWW, og bladet beskrev oprettelsen af Profinterns afdeling i USA, Trade Union Education League

(TUEL).⁴¹ Ifølge AFL blev arbejdernes interesser bedst varetaget ved organisering langs faglinjer og ikke som foreslået ved hjælp af industriforbund: "Det er en gigantisk kampagne af vildledelse, plyndring og grådighed."⁴² AFL reagerede altså i sin antibolshevistiske kampagne mod Sovjet-styrets undertrykkelse af demokratiet, dets kontrol med arbejderne, den økonomiske kollaps og dens forsøg på at undergrave AFL.

Det er imidlertid åbenbart, at AFL havde et vigtigere og mere grundlæggende motiv med kampagnen, nemlig at fremhæve AFLs loyalitet og respektabilitet. AFL understregede gentagende gange, at bolshevismen ingen chancer havde i USA fordi den amerikanske arbejder var loyal, hvilket han havde bevist under krigen, og AFL var det vigtigste bolværk mod de undergravende kræfter: "Den bedste beskyttelse af enhver nation mod autokrati og diktatur, hvad enten fra et organiseret plutokrati eller en vildledt del af arbejderklassen, er en stærk, intelligent og velorganiseret fagbevægelse. USA besidder en sådan den bedste af al slags forsikring og visse arbejdsgiveres blinde håb om dens ødelæggelse vil ikke bringe dem noget godt."⁴³ Budskabet var ikke til at tage fejl af: Arbejdsgiverne skulle holde op med at bekæmpe AFL og i stedet indse, at de havde en fælles interesse i en stærk og konservativ fagbevægelse.

Mens arbejderne således var fornuftige og loyale og havde afvist bolshevismen, så var andre grupper ifølge AFL faldet for kommunisternes gyldne løfter. En af dem var de intellektuelle, de liberale og "salon-kommunisterne" fra middelklassen, som havde mistet forbindelsen med det almindelige liv og som kritisk fulgte de idéer, som netop nu var på mode i elfenbenstårnene.⁴⁴ En anden var erhvervslivet, som enten indirekte hjalp bolshevikkerne ved at bekæmpe AFL, som jo var demokratiets vigtigste bolværk, eller direkte ved i deres principløse jagt på profit at handle med og investere i Sovjet-styret, og dermed redde det fra den totale økonomiske kollaps og samtidig bringe det nærmere til en diplomatisk anerkendelse fra USAs side: "Verdens

'Coming out of the Smoke' er titlen på denne tegning fra New York-bladet World 25. september 1919, 3 dage efter den store stålstrejke begyndte.

reaktionære og revolutionære går sammen for permanent at slavebinde masserne og arbejderne i Rusland."⁴⁵ Det var åbenbart, at AFL søgte at vende erhvervslivets anklager mod fagbevægelsen for at være illoyal og uamerikansk imod dem selv; AFL gik endda så langt som til at antyde at radikale bevægelser som IWW var finansieret af erhvervslivet med det formål at skabe splittelse i AFL.⁴⁶ Dermed kan man sige, at AFL anvendte antikommunismen til at bevise sin egen loyalitet og samtidig angribe sine to hovedmodstandere, erhvervslivet og de venstre-intellektuelle, for at være i ledtog med USAs fjende.

At AFL fundamentalt set var drevet af en frygt for at blive fremstillet som uansvarlig og illoyal kom også til udtryk i de tilbagevendende debatter på AFLs årsmøder i første halvdel af 1920erne om AFLs holdning til en eventuel amerikansk anerkendelse af det kommunistiske styre i Rusland. Hvert år blev forslag fremsat af venstrefløjen om, at AFL skulle opfordre USAs regering til at genoptage de diplomatiske forbindelser, nedstemt, og næsten hver gang afsluttede Gompers debatten som i 1922

med at understrege, at hvis AFL vedtog forslaget, så “ville det ikke blot sætte AFL i en problematisk men latterlig position, og ingen regering i vores land ville give en sådan erklæring den mindste opmærksomhed.”⁴⁷ I sit referat af debatten bemærkede *American Federationist* stolt, at “hvad kommunismen opnåede i Cincinnati var mere end et nederlag – det var en vild flugt.”⁴⁸ I 1924 udarbejdede AFL en rapport til senatet, hvor et udvalg holdt høringer om en eventuel anerkendelse af Sovjet-styret, og fremlagde en detaljeret dokumentation for kommunisternes forsøg på at infiltrere og undergrave den amerikanske fagbevægelse.⁴⁹

AFL og National Civic Federation

En hidtil noget overset alliancepartner for AFL i dets forsøg på at bruge antikommunismen til at opnå respektabilitet var National Civic Federation (NCF). NCF blev oprettet i 1900 med Ralph Easley som drivkraft med det formål at bringe ledende repræsentanter for erhvervslivet, fagbevægelsen og offentligheden sammen og løse sociale og industrielle problemer ved at mægle i konflikter og udarbejde reformforslag. De fleste historikere har hævdet, at NCF var domineret af store erhvervsledere, som brugte organisationen til at kontrollere AFL og stabilisere samfundet ved at formulere begrænsede velfærdsreformer og derved tage vinden ud af socialisternes sejl.⁵⁰ Men næsten fra starten mistede de fleste erhvervsledere troen på, at de kunne bruge NCF til at kontrollere AFL og dets medlemmer, og de holdt op med at tage aktivt del i NCFs mæglingsforsøg. AFLs ledelse fortsatte derimod forbindelsen til NCF fordi de havde en interesse i at støtte NCFs kampagne for kollektive aftaler, de årlige middage med erhvervslivets spidser gav fagforeningsformændene social prestige, og endelig kunne de bruge NCF til at bekæmpe uautoriserede sympatistrejker.⁵¹ Som en fagforeningsleder bemærkede: “Hvad angår NCF så har den hjulpet vor organisation adskillige gange hvor vi var ude af stand til at komme i kontakt med

arbejdsgivere og hvor vi via NCFs beredvillige hjælp lykkedes at arrangere møder, som kom vores forening til gode.”⁵² Desuden kunne AFL bruge NCF og dets indflydelsesrige blad, *National Civic Federation Review*, som blev læst af mange beslutningstagere og opinionsdannere, til at sprede sit budskab om AFLs ansvarlighed og antikommunisme,⁵³ og under NCFs møder fremhævede konservative AFL-ledere fagbevægelsens indsats mod de radikale kræfter og fordømte uautoriserede strejker.⁵⁴ Da NCF i 1919 oprettede en “Komité til Undersøgelse af Revolutionære Bevægelser” var syv af de 57 medlemmer af eksekutiv komitéen fagforeningsformænd.⁵⁵

Kernen i NCFs antikommunistiske propaganda var, at mens kommunismen florerede blandt intellektuelle, i pressen, på universiteterne, ja selv i kirkerne, så havde AFLs ansvarlige politik og loyalitet hindret den i at vinde fodfæste blandt arbejderne.⁵⁶ Da venstrefløjten tabte afstemningerne på AFLs årsmøde i 1919 jubledes NCF: “Det er ikke for meget at sige, at i det øjeblik i vores lands historie, hvor der var mest brug for sådanne kvaliteter, da udviste den organiserede amerikanske arbejderbevægelse sin største amerikanisme, loyalitet, fornuft og mod.”⁵⁷ Ifølge NCF stod AFLs ansvarlighed i skarp kontrast til arbejdsgiverne, som sad i kirkernes menighedsråd og i universitetsbestyrelserne og lod radikale kræfter vinde fodfæste i institutionerne, så de fra indflydelsesrige stillinger kunne stikke kniven i ryggen på AFL.⁵⁸ Pointen var klar og ikke til at misforstå, arbejdsgiverne skulle anerkende og forhandle kollektivt med AFL, som var garanten for, at kommunisterne ikke ville vinde støtte blandt arbejderne: “NCF angribes i dag af fagforeningsfjendske arbejdsgivere fordi den ivrigt viser, at de amerikanske fagforeninger ved deres bitre modstand mod kommunismen udfører en vigtig tjeneste for amerikansk industri og vores demokratiske institutioner; at den amerikanske fagbevægelse er den eneste i verden som ikke er rød; og at i anerkendelse af dette faktum burde arbejdsgivere, som har den mindste smule fornuft, hjælpe med at slå bro mellem kapitalismen og ar-

bejderne i stedet for at forsøge at ødelægge fagforeningerne.”⁵⁹ NCF udgjorde således et vigtigt led i AFLs forsøg efter 1. verdenskrig på vha. sin antikommunisme at fremstå som en konservativ og respektabel organisation, som arbejdsgiverne og statsmagten burde støtte fremfor at bekæmpe. AFLs budskab var, at hvis fagbevægelsen blev ødelagt ville der intet være til at stoppe kommunisternes undergravende aktivitet.

AFLs uhellige alliancer

AFLs antikommunisme havde i høj grad til formål at skabe et image af AFL som en respektabel samfundsinstitution og en væsentlig del af kampagnen var retorisk, udkæmpet i spalterne i AFLs og NCFs blade og under debatterne på årsmøderne. Men ord har konsekvenser, og man kan sige, at det var i begyndelsen af 1920'erne, at AFLs antikommunisme blev institutionaliseret og at de netværk og metoder, som kom til at spille så store roller under den kolde krig, blev fastlagt. Det gjaldt især samarbejdet med andre antikommunistiske institutioner, undersøgelser af radikal aktivitet i AFL og udrensninger af kommunister og deres sympatisører.

Det var i 1921, at AFL i sin iver efter social accept indgik en uhellig alliance med den førende krigsveteranorganisation, American Legion, som var berygtet for sin stærke nationalisme og antikommunisme.⁶⁰ Trods talrige historier om, at American Legion havde optrådt som strejkebrydere (som blev undersøgt og afvist af Gompers),⁶¹ så deltog AFL aktivt i American Legions amerikaniseringskampagne, og en fagforeningsleder, George L. Berry, blev valgt til næstkommanderende for legionen.⁶² I 1922 fandt de to organisationer sammen i deres modstand mod fortsat immigration, og Berry informerede AFLs ledelse om, at det var i AFLs interesse at udbygge forholdet til American Legion.⁶³

Af endnu større betydning for eftertiden var AFLs samarbejde med efterretningstjenesten om bekæmpelse af kommunisterne. Ifølge et internt memorandum fra den unge J. Edgar

Hoover, netop udnævnt til leder af Justitsministeriets særlige politiske efterretningsafdeling (General Intelligence Division) i 1919 og fra 1924 direktør for forbundspolitiet FBI, så havde AFL gentagende gange gjort afdelingen opmærksom på radikale aktiviteter, men Hoover foreslog, at samarbejdet blev holdt hemmeligt, idet det “ville blive misforstået af visse elementer i landet og det ville nok heller ikke være ønskeligt set med American Federation of Labors øjne.”⁶⁴ Forbundspolitiets arkiv fra denne periode indeholder talrige eksempler på fagforeningsledere, som videregav oplysninger om radikale aktiviteter indsamlet af AFLs egent netværk af informanter.⁶⁵ FBIs referater af en række møder med højtstående AFL-ledere i Californien i 1923-24 viser hvordan fagforeningslederne holdt FBI underrettet om radikale aktiviteter, brød strejker og stoppede fagforeningspressens kritik af myndighederne og efterretningstjenesten samtidig med at de forsøgte at overbevise FBI-agenterne om, at de og arbejdsgiverne burde støtte AFL i dets kamp mod de revolutionære kræfter.⁶⁶

Det var også i denne periode at AFL begyndte sin virksomhed med at anvende politiske undersøgelseskomitéers offentlige høringer til at demonstrere sin antikommunisme. James P. Holland, leder af AFL i New York, fortalte den såkaldte Lusk-komité, som i 1919-20 undersøgte revolutionære aktiviteter i delstaten, at det kun var et fåtal af AFLs medlemmer i New York, som var radikale, og at de fleste af disse var immigranter, og Hugh Frayne, AFLs organisator i New York, berettede om, hvordan AFL havde været nødt til at iværksætte en kampagne mod revolutionære kræfter.⁶⁷ Hensigten med disse vidnesbyrd var at vise AFLs konstruktive kamp mod radikalismen, men de havde den stik modsatte effekt ved indirekte at legitimere arbejdsgivernes anklager om kommunistisk infiltration i fagforeningerne.⁶⁸

AFL begyndte også systematisk at undersøge og udrense radikal aktivitet indenfor egne rækker. I 1923 undersøgte ledelsen omfanget af undergravende propaganda i den faglige presse og udsendte i 1925 på den baggrund en advarsel mod kommunistisk propaganda.⁶⁹

Mellem 1919 og 1924 blev AFLs afdelinger i Washington, Seattle, Detroit, Butte og Tacoma under trussel om eksklusion tvunget til at aflægge loyalitetsed til AFL og stoppe med at samarbejde med det syndikalistiske IWW og sende repræsentanter til Profintern.⁷⁰ Ved sit årsmøde i 1923 blev en delegeret, kommunisten William F. Dunne fra Butte, Montana, som den første i AFLs historie ekskluderet på grund af sine politiske holdninger.⁷¹ AFL-ledelsens hårde kurs mod sine kritikere viste, at de i deres søgen efter respektabilitet ikke tålte nogen ideologiske afvigelser. I 1925 erklærede AFL, at kommunistisk infiltration skulle behandles som en kirurg behandler en ondartet svulst,⁷² og i de følgende år bekæmpedes kommunistisk indflydelse i bl.a. den store International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU) og International Fur Workers' Union i New York.⁷³

Borgerkrig og antikommunisme i arbejderbevægelsen, 1933-47

I midten af 1930'erne blev arbejderbevægelsen splittet og antikommunismen indenfor fagforeningerne blev eskaleret som følge af opgøret mellem modstridende interesser og motiver: Stræben efter respektabilitet, kamp om arbejderens loyalitet, personlige magtkampe og frygt for stigende kommunistisk indflydelse. To forhold lå til grund for opbruddet i 1930'erne. For det første garanterede forbundsregeringen retten til at organisere sig og forhandle kollektivt med vedtagelsen af National Industrial Recovery Act i 1933 og Wagner Act i 1935. AFLs konservatisme og modvilje mod såvel at organisere de ufaglærte som en stærk statsmagt udløste krav indenfor fagbevægelsen om at oprette industriforbund, og i 1935 organiseredes CIO under ledelse af John Lewis fra United Mine Workers, som begyndte at organisere vigtige industrier som bil, stål og tekstil. I 1938 ekskluderede AFL de fagforeninger, som tilhørte CIO, og i de følgende år kæmpede de indædt om at vinde arbejderens gunst.⁷⁴ For det andet opgav Komintern i lyset af Hitlers magtovertagelse idéen om, at

kommunisterne skulle organisere separate fagforeninger i forventning om, at den kapitalistiske verden bevægede sig mod en umiddelbar revolutionær situation, og i stedet begyndte Moskva i 1933 at foreslå, at kommunisterne skulle virke indenfor de eksisterende fagforeninger. I 1934 begyndte de amerikanske kommunister at nedlægge TUEL og vende tilbage til AFL, og i 1935 formulerede Komintern den nye folkefrontstrategi. Da CIO oprettedes havde John Lewis brug for erfarne organisatorer, og han ansatte en række kommunister. Dermed gjorde han samtidig CIO sårbar overfor anklager fra AFL, erhvervslivet, konservative politikere og modstandere indenfor CIO om, at CIO var kommunistisk infiltreret.⁷⁵

Det dominerende motiv bag fagbevægelsens antikommunisme handlede om AFLs fortsatte søgen efter respektabilitet og opgør med dens nye konkurrent, CIO. I 1934 opfordrede AFL alle afdelinger til at ekskludere kommunister,⁷⁶ og på dets årsmøde vedtog AFL en resolution, som opfordrede alle afdelinger til at oplyse medlemmerne og offentligheden om kommunistiske aktiviteter med det formål, "at offentligheden har mulighed for på rette vis at vurdere den økonomiske og konstruktive værdi af American Federation of Labors politik"⁷⁷ Det efterfølgende år vedtog AFL formelt en vedtægtsændring, der udelukkede kommunister og kommunist-kontrollerede organisationer fra medlemskab af AFL.⁷⁸ AFL søgte også at bevise sin ansvarlighed ved at støtte regeringen i tiden frem til 2. verdenskrig. Så sent som i 1939 erklærede AFL, at USA skulle forblive neutralt,⁷⁹ men i 1941 erklærede det sin fulde loyalitet overfor regeringen i dens hjælp til Storbritannien og understregede samtidig AFLs enighed: "Der er andre som er uenige, de har deres venstrefløj, deres centrum eller deres højrefløj, de har kommunisme, fascisme eller nazisme, men American Federation of Labor er en enig familie."⁸⁰

Efter således at have bevist sin egen ansvarlighed kunne AFL vende sig imod CIO. Et af de første vidner for kongressens komité til undersøgelse af uamerikansk aktivitet (House Un-American Activities Committee, eller HU-

Matthew Woll, en AFL-leder og hårdhændet antikommunist, modtager en fagforeningsdelegation. Nr. to fra højre er Jay Lovestone, en tidligere kommunist som blev én af de mest aktive antikommunister i fagbevægelsen.

AC) efter dens oprettelse i 1938 var AFLs John P. Frey, som hævdede, at kommunisterne med CIO havde vundet fodfæste i fagbevægelsen og han nævnte navnene på 284 kommunistiske organisatorer i CIO.⁸¹ AFL understregede, at mens det selv havde fungeret som et effektivt bolværk mod kommunismen, så havde kommunisterne haft held til at infiltrere CIO, som de anvendte til at sprede propaganda og udløse strejker i forsvarsindustrien: “ Det er forkastelig, at en minoritet af den amerikanske arbejderklasse har tilladt sig selv at samarbejde med kommunisterne og have forbindelse med med kommunistiske aktiviteter.”⁸²

Fra slutningen af 1930erne ledte AFLs separate stræben efter respektabilitet, opgøret med CIO om arbejderklassens loyalitet og kommunisternes øgede aktivitet i fagforeningerne den til en stadig mere skinger og intole-

rant antikommunisme; allerede inden den kolde krig havde AFL placeret sig i spidsen for den antikommunistiske bevægelse. Således forlangte AFL, at offentlig ansatte og folkeskolelærere, som var kommunister, umiddelbart skulle fyres,⁸³ at kommunistpartiet skulle fjernes fra stemmesedlen,⁸⁴ at FBI skulle have øgede beføjelser til at bekæmpe “spionage, tilskyndelse til oprør og undergravende aktivitet”,⁸⁵ og AFL var en af de mest utrættelige støtter af HUAC og dens forsøg på at afdække kommunistiske aktiviteter, ikke mindst i CIO.⁸⁶

AFLs intense antikommunisme efter 2. verdenskrig var således ikke en spontan reaktion på den kolde krig men kulminationen på over 50 års forsøg fra en usikker institution på, ved hjælp af patriotisme og loyalitet, at opbygge en form for respektabilitet og dermed blive en

legitim del af det amerikanske system. AFLs brug af antikommunismen havde imidlertid på længere sigt den effekt, at den trak fagbevægelsen i en mere konservativ retning. I 1920'erne havde AFL lanceret sig selv som et bolværk imod *kommunismen*, i 1947 understregede AFLs præsident William Green, at AFL udgjorde et forsvar for *det frie initiativ og de demokratiske institutioner*.⁸⁷ Betegnende nok var det først i 1950'erne, da fagbevægelsen havde bevist sin loyalitet ved at ekskludere kommunistisk-dominerede fagforeninger, at den for en periode opnåede sine største resultater med vigtige kollektive aftaler indenfor bl.a. bilindustrien.

Noter

1. Harvey Klehr, John Earl Haynes & Fridrikh Igorevich Firsov: *The Secret World of American Communism*, New Haven & London 1995; Robert Louis Benson & Michael Warner, reds.: *Venona. Soviet Espionage and the American Response 1939-1957*, Washington DC 1996; Allen Weinstein & Alexander Vassiliev: *The Haunted Wood. Soviet Espionage in America – The Stalin Era*, New York 1999; John Earl Haynes & Harvey Klehr: *Venona. Decoding Soviet Espionage in America*, New Haven & London 1999.
2. Richard Gid Powers: *Not Without Honor. The History of American Anticommunism*, New York 1995; John Earl Haynes: *Red Scare or Red Menace? American Communism and Anticommunism in the Cold War Era*, Chicago 1996. For den nyeste og mere kritisk fremstilling, se Ellen Schrecker: *Many Are the Crimes. McCarthyism in America*, New York 1998.
3. Max M. Kampelman: *The Communist Party Vs. the C.I.O.*, New York (1957) 1971; Bert Cochran: *Labor and Communism. The Conflict that Shaped American Unions*, Princeton, New Jersey, 1977; Harvey A. Levinstein: *Communism, Anticommunism, and the CIO*, Westport, Conn., 1981.
4. Werner Sombart: American Capitalism's Economic Rewards, i: John H. M. Laslett & Seymour Martin Lipset, reds.: *Failure of a Dream? Essays in the History of American Socialism*, Garden City, New York, 1974, 599.
5. Frederick Jackson Turner: The Significance of the Frontier in American History, i: Frederick Jackson Turner: *The Frontier in American History*, New York (1920) 1962, 1-38.
6. Louis Hartz: *The Liberal Tradition in America. An Interpretation of American Political Thought Since the Revolution*, New York (1955) 1991.
7. Seymour Martin Lipset: *American Exceptionalism. A Double-Edged Sword*, New York & London (1996) 1997.
8. Deborah L. Madsen: *American Exceptionalism*, Edinburgh 1998.
9. Laurence Veysey: The Autonomy of American History Reconsidered, *American Quarterly*, Vol. 31, No. 4 (Fall 1979), 455-477; Akira Iriye: The Internationalization of History, *American Historical Review*, Vol. 94, No. 1 (February 1989), 1-10; Ian Tyrrell: American Exceptionalism in an Age of International History, *American Historical Review*, Vol. 96, No. 4 (October 1991), 1031-1055.
10. Richard J. Ellis: *American Political Cultures*, New York & Oxford (1993) 1996.
11. Carl N. Degler: In Pursuit of an American History, *American Historical Review*, Vol. 92, No. 1 (February 1987), 1-12; Michael Kammen: The Problem of American Exceptionalism: A Reconsideration, *American Quarterly*, Vol. 45, No. 1 (March 1993), 1-43; George M. Frederickson: From Exceptionalism to Variability: Recent Developments in Cross-National Comparative History, *The Journal of American History*, Vol. 82, No. 2 (September 1995), 587-604.
12. Eric Foner: Why Is There No Socialism in the United States?, *History Workshop*, 17 (Spring 1984), 73-76.
13. Aristide R. Zolberg: How Many Exceptionalisms?, i: Ira Katznelson & Aristide R. Zolberg, reds.: *Working-Class Formation. Nineteenth-Century Patterns in Western Europe and the United States*, Princeton, New Jersey, 1986, 397-455.
14. Richard Hofstadter: *The Progressive Historians. Turner, Beard, Parrington*, Chicago (1968) 1979, 118-164; David W. Galenson & Clayne L. Pope: Economic and Geographic Mobility on the Farming Frontier: Evidence From Appanoose County, Iowa, 1850-1870, *The Journal of Economic History*, Vol. XLIX, No. 3 (September 1989), 635-655.
15. Stephan Thernstrom: Urbanization, Migration, and Social Mobility in Late Nineteenth-Century America, i: Barton Bernstein, red.: *Towards a New Past: Dissenting Essays in American History*, New York (1967) 1969, 158-175; Stephan Thernstrom: *The Other Bostonians. Poverty and Progress in the American Metropolis 1880-1970*, Cambridge, Mass., 1973; Stephan Thernstrom: Socialism and Social Mobility, i: Laslett & Lipset, reds., 509-527; Howard P. Chudacoff: Success and Security: The Meaning of Social Mobility in America, *Reviews in American History*, Vol. 10, No. 4 (December 1982), 101-112.
16. Herbert Gutman: *Work, Culture, and Society in Industrializing America*, New York 1977, 211-233.

17. Sean Wilentz: *Chants Democratic. New York City and the Rise of the American Working Class, 1788-1850*, New York & Oxford 1984; Sean Wilentz: Against Exceptionalism: Class Consciousness and the American Labor Movement, 1790-1920, *International Labor and Working Class History*, No. 26 (Fall 1984), 1-24; Kim Voss: *The Making of American Exceptionalism. The Knights of Labor and Class Formation in the Nineteenth Century*, Ithaca & London 1993, 1-101.
18. Richard Oestreicher: Urban Working-Class Political Behavior and Theories of American Electoral Politics, 1870-1940, *The Journal of American History*, Vol. 74, No. 4 (March 1988), 1269-1274; Mike Davis: Why the U.S. Working Class Is Different, *New Left Review*, No. 123 (September-October 1980), 8-13; Gerald Friedman: Worker Militancy and Its Consequences: Political Responses to Labor Unrest in the United States, 1877-1914, *International Labor and Working Class History*, No. 40 (Fall 1991), 11-14.
19. Eric Ollsen: The Case of the Socialist Party That Failed, or Further Reflections on an American Dream, *Labor History*, Vol. 29, No. 4 (Fall 1988), 422-426; Oestreicher, 1274-1276; Davis, 13-14, 17-23, 30-37.
20. Leo Huberman: *The Labor Spy Racket*, New York 1937; Irving Bernstein: *The Lean Years. A History of the American Worker 1920-1933*, Boston 1960, 148-153.
21. Sanford M. Jacoby: American Exceptionalism Revisited: The Importance of Management, i: Sanford M. Jacoby, red.: *Masters to Managers. Historical and Comparative Perspectives on American Employers*, New York 1991, 173-200; Voss, 231-240.
22. William E. Forbath: The Shaping of the American Labor Movement, *Harvard Law Review*, Vol. 102, No. 6 (April 1989), 1111-1256; Christopher L. Tomlins: *The State and the Unions. Labor Relations, the Law, and the Organized Labor Movement in America, 1880-1960*, Cambridge 1985, 30, 36-40, 46-50, 83-84.
23. For AFLs officielle politik, se: American Federation of Labor: *History, Encyclopedia, Reference Book*, Westport, Conn., (1919) 1977, Vol. 1, 246-248; se også: Philip S. Foner: *History of the Labor Movement in the United States*, New York 1964, Vol. 3, 195-281.
24. Bernard Mandel: *Samuel Gompers. A Biography*, Yellow Springs, Ohio, 1963, 61-70, 87, 137-139, 174-176, 195-198, 223-226, 249-250, 327-330, 438-446; Foner, Vol. 3, 282-287.
25. Foner, Vol. 3, 136-173; Mandel, 99-106.
26. Catherine Collomp: Unions, Civics, and National Identity: Organized Labor's Reaction to Immigration, 1881-1897, *Labor History*, Vol. 29, No. 4 (Fall 1988), 450-474.
27. Andrew Neather: *Popular Republicanism, Americanism, and the Roots of Anti-Communism, 1890-1925*, upubliceret Ph.D.-afhandling, Duke University 1994, 306-414.
28. Simeon Larson: *Labor and Foreign Policy. Gompers, the AFL, and the First World War, 1914-1918*, Cranbury & London 1975, s. 61-89; David M. Kennedy: *Over Here. The First World War and American Society*, Oxford 1980, s. 27-29; Mandel, s. 353-354, 360-363; Samuel Gompers: Labor's Aims in the Great War, n.d., Samuel Gompers Letterbook, American Alliance for Labor and Democracy July 1917-May 1918, Files of the Office of the President, AFL records, George Meany Memorial Archives, Silver Spring, Maryland (herefter AFL records).
29. Samuel Gompers til Leslie Sinton, August 23, 1917; Gompers til Woodrow Wilson, August 24, 1917; Gompers til Cal Wyatt, August 29, 1917, id.
30. *Report of Proceedings of the 37th. Annual Convention of the American Federation of Labor, November 12- 24, 1917*, Washington DC 1917, s. 98-99 (heretter *Report of Proceedings* og årstal). For AALD generelt se: Frank L. Grubbs, Jr.: *The Struggle for Labor Loyalty: Gompers, the A.F.L. and the Pacifists, 1917-1920*, Durham, N.C., 1968.
31. Gompers: To the Members and Loyal Branches of the American Alliance for Labor and Democracy and of the American Trade Union Movement, January 4, 1918, Gompers Letterbooks, op.cit.
32. Mandel, s. 395-396.
33. R. Lee Guard til Gompers, January 24, 1919; Matthew Woll til Gompers, March 1, 1919; Chester Wright til Gompers, June 24, 1919, Files of the Office of the President, General Correspondance, AFL records. Standardværket om AALD, Frank L. Grubbs Jr.: *The Struggle for Labor Loyalty: Gompers, The A.F. of L., and the Pacifists, 1917-1920*, Durham, North Carolina, 1968, omtaler ikke forsøget på at holde AALD i live vha. en antikommunistisk kampagne.
34. Robert Maisel til Gompers, March 14, 1919, Files of the Office of the President, General Correspondance, AFL records.
35. Maisel til Gompers, January 2 og 23, 1919, February 26, 1919, April 23, 1919, med vedlagt W. R. Gaylord: The Bolshevist Bungle at Seattle, id.
36. Gompers til Frank Morrison, July 9, 1917, id.
37. Gompers Takes Up Bolshevism Fight, *The New York Times*, January 8, 1919.
38. The Thing Called Bolshevism, *American Federationist*, vol. XXVI, no. 3 (March 1919), s. 232-237; William English Walling: The American Federation of Labor and the Soviets, id., vol. XXVI, no. 8 (August 1919), s. 703-706; The Truth About Soviet Russia and Bolshevism (editorial), id., vol. XXVII, no. 2 (February 1920), s. 159-167.
39. Straight Jacket Russia (editorial), id., vol. XXVII, no. 5 (May 1920), s. 454-455; Ernest Greenwood:

The Search of the Soviet, id., vol. XXVII, no.10 (October 1920), s. 945-951; An Amazing Portrayal of Russia As It Is, id., vol. XXVII, no. 12 (December 1920), s. 1095-1102; Labor Victims and Serfs of the Soviets (editorial), id., vol. XXVIII, no. 3 (March 1921), s. 211-220; George Stromillo: Russia and the Russian Workers Under the Bolshevist Rule, id., vol. XXVIII, no. 5 (May 1921), s. 386-391; Harry Harn: An American Trade Unionist in Ruined Russia, id., vol. XXX, no. 5 (May 1923), s. 369-379; *Report of Proceedings, 1921*, s. 91-97.

40. News Faking From Russia (editorial), *American Federationist*, vol. XXVIII, no. 7 (July 1921), s. 581-582; The Leopard Can't Change His Spots (editorial), id., vol. XXVIII, no. 8 (August 1921), s. 655-657; William English Walling: The League of Nations and Soviet Responsibility for the Soviet Famine, id., vol. XXX, no. 4 (April 1923), s. 297-302.

41. The Soviet Camouflage (editorial), id., vol. XXIX, no. 4 (April 1922), s. 276-279; også *Report of Proceedings, 1921*, s. 90, 97-102.

42. Another Attempt at Soviet Dictatorship Unmasked (editorial), *American Federationist*, vol. XXIX, no. 5 (May 1922), s. 337-345, citat fra s. 345.

43. American Labor Is True to Democracy (editorial), id., vol. XXVI, no. 4 (April 1919), s. 318-320; William B. Wilson: How Democracy Grows, id., vol. XXVI, no. 7 (July 1919), s. 622-627; Trade Unions and Bolshevism (editorial), vol. XXVI, no. 12 (December 1919), s. 1131 (citat).

44. The Truth About Soviet Russia and Bolshevism No. 2 (editorial), id., vol. XXVII, no. 3 (March 1920), s. 253-256; More Facts From Russia (editorial), id., vol. XXVII, no. 4 (April 1920), s. 344-345; More Truth About Sovietism (editorial), id., vol. XXVIII, no. 2 (February 1921), s. 140-142; *Report of Proceedings, 1920*, s. 210-211.

45. *Report of Proceedings, 1921*, s. 60-61; Samuel Gompers: The Alliance of Reactionary Capital and the Soviets, *American Federationist*, vol. XXIX, no. 2 (February 1922), s. 101-105 (citat fra s. 105).

46. AFL: *History, Encyclopedia, Reference Book*, Westport, Conn., (1924) 1977, vol. 2, s. 121-123.

47. *Report of Proceedings, 1922*, 436; lignende udtalelser i: *Report of Proceedings, 1919*, 333; *Report of Proceedings, 1922*, 464; *Report of Proceedings, 1923*, 302.

48. American Labor Unshaken (editorial), *American Federationist*, Vol. XXIX, No. 8 (August 1922), 573.

49. Report of the Legislative Committee, id., Vol. XXXI, No.7 (July 1924), 585; Minutes, Executive Council Meeting, February 14, 1924, 46, AFL records.

50. James Weinstein: *The Corporate Ideal in the Liberal State 1900-1918*, Boston 1968, 3-91; James Weinstein & David W. Eakins, reds.: *For a New America. Essays in History and Politics From Studies on*

the Left, 1959- 1967, New York 1970, 101-124; Foner, Vol. 3, 61-77; Neather, 360-367.

51. David Montgomery: *The Fall of the House of Labor. The Workplace, the State, and American Labor Activism, 1865-1925*, Cambridge 1987, 272-281; Bruno Ramirez: *When Workers Fight. The Politics of Industrial Relations in the Progressive Era, 1898-1916*, Westport, Conn., 1978, 65-84.

52. F. J. McNulty til Frank Morrison, December 26, 1911, Frank Morrison correspondance, AFL records.

53. John Zerzan: Understanding the Anti-Radicalism of the National Civic Federation, *International Review of Social History*, Vol. XIX (1970), 194-210.

54. Minutes, Dinner, Metropolitan Club, New York City, October 20, 1919, box 99, NCF papers, New York Public Library.

55. Circular Letter fra Conde B. Pallen, June 16, 1920, box 103, id.

56. Chester M. Wright: Samuel Gompers' Great Message, *The National Civic Federation Review*, December 5, 1918, 1-2; Ralph M. Easley: The Forces of Disorder, id., 16-19.

57. A.F. of L. Voices Policy of Constructive Progress, id., June 30, 1919, 10.

58. Socialism or Social Reform in the Church – Which?, id., September 30, 1919, 8-9, 18-20.

59. Ralph Easley: *Judge the National Civic Federation by the Enemies It Has Made*, February 25, 1929, Library of Congress; samme i: Ralph Easley: *The National Civic Federation and Its Labor Policy, 1922*, Vol. 333, American Civil Liberties Union papers, Princeton University.

60. For American Legions forhold til arbejderbevægelsen generelt se: William Pencak: *For God and Country. The American Legion, 1919-1941*, Boston 1989, 208-234.

61. Minutes, Executive Council Meeting, December 18, 1919, 55-56, og February 27, 1920, 32-36, AFL records; *Report of Proceedings, 1920*, 210.

62. Minutes, Executive Council Meeting, June 6, 1921, 9-12, og November 15, 1921, 19-20, AFL records.

63. Minutes, Executive Council Meeting, February 23, 1922, 28-33, og May 12, 1922, 42-43, id. For AFLs støtte til et totalt indvandringsstop, se: Report of the Legislative Committee, *American Federationist*, Vol. XXXI, No. 7 (July 1924), 583-584.

64. J. E. Hoover: Memorandum for Mr. Creighton, February 13, 1920, JD 202600-10, RG60, Department of Justice, National Archives, Washington DC.

65. F.eks.: Frank Farrington til A. Mitchell Palmer, December 30, 1919, OG 303770; C. L. van Dorn til W. B. Wilson, April 27, 1919, OG 180980; report af Robert G. Jordan, April 9, 1920, OG 180980, alle i RG65, Federal Bureau of Investigation records, National Archives.

66. Rapportør af A. A. Hopkins, May 7, 1923, 61-997-19, og January 18, 1924, 61-3675-3, id.
67. New York Office of the Bolsheviki Raided by State, *The New York Times*, June 13, 1919.
68. Robert K. Murray: *Red Scare. A Study in National Hysteria, 1919-1920*, New York (1955) 1964, 108.
69. Minutes, Executive Council Meeting, May 12, 1923, addenda, AFL records; *Report of Proceedings, 1925*, 90-91.
70. Notebooks of Executive Council Records, July 26, 1919; Minutes, Executive Council Meetings, February 20, 1923, 55; May 9, 1923, 6-12; May 14, 1923, 66-68; September 29, 1923, 1-6; May 12, 1924, 32-33; May 13, 1924, 44; August 8, 1924, 84-86; October 20, 1924, 6-8, AFL records.
71. AFL, *History, Encyclopedia, Reference Book*, Vol. 2, 43; Minutes, Executive Council Meeting, October 12, 1923, 10-11, AFL records; Montgomery, 433-434.
72. *Report of Proceedings, 1925*, 300.
73. *Report of Proceedings, 1927*, 39; 1928, 283-284; 1929, 162, 214-216; 1933, 498-499.
74. Bedste fremstillinger af opgøret er: Walter Galenson: *The CIO Challenge to the AFL. A History of the American Labor Movement 1935-1941*, Cambridge, Mass., 1960; Irving Bernstein: *Turbulent Years. A History of the American Worker 1933-1941*, Boston 1970.
75. Cochran, 71-77, 94-102.
76. William Green: To the Officers and Members of All Organizations of Labor, September 11, 1934, tray 13413, McCormack-Dickstein Committee records, RG233, National Archives.
77. *Report of Proceedings, 1934*, 726.
78. *Report of Proceedings, 1935*, 776; AFL: *History, Encyclopedia, Reference Book*, Vol. 3, Part I, 415.
79. Our Foreign Policy (editorial), *American Federationist*, Vol. 46, No. 5 (May 1939), 468-470.
80. *Report of Proceedings, 1941*, 10.
81. Walter Goodman: *The Committee. The Extraordinary Career of the House Committee on Un-American Activities*, New York 1968, 28-34.
82. *Report of Proceedings, 1939*, 410-411; også, William Green: Our Immediate Obligation (editorial), *American Federationist*, Vol. XLVIII, No. 7 (July 1941), 20-21.
83. *Report of Proceedings, 1939*, 492, 505; id., 1941, 473-474; id., 1947, 672-673.
84. *Report of Proceedings, 1940*, 480-481.
85. *Report of Proceedings, 1942*, 586.
86. *Report of Proceedings, 1942*, 165; id., 1943, 85, 341; id., 1944, 187, 413; id., 1946, 226, 470; id., 1948, 164-165, 450.
87. *Report of Proceedings, 1947*, 14.

Abstract

Regin Schmidt: The American Federation of Labor, Anticommunism, and the Quest for Legitimacy, 1917-47, *Arbejderhistorie* 3/1999, p. 1-16

In recent years, labour historians have re-examined the formation of the American working-class during the 19th century and this has led them to question the traditional assumptions concerning the weakness of Socialism and the absence of a strong labour party in the United States. According to these historians, until the 1880's the American working-class did not simply accept the prevailing liberal consensus but articulated its own "working-class republicanism". The reason why organised labour in the United States after the 1880's became so conservative and limited itself to protecting the interests of the skilled workers was due to the hostile environment: The structure of the political system which hampered the formation of a labour party, the ethnic fragmentation of the working-class, and the open hostility of the employers and courts. These conditions tended to make the labor movement vulnerable and induced the American Federation of Labor to prove its respectability and legitimacy by, among other things, articulating an often strident patriotism and anticommunism. From 1917 and onwards, the AFL used such groups as the American Alliance for Labor and Democracy and the National Civic Federation to circulate its views, it co-operated covertly with the American Legion and the FBI, and it energetically investigated and purged itself of communist labour activists. From 1935-35 the anti-communist campaign of the AFL was stepped up in response to the Comintern's Popular Front strategy and the rivalry with the Congress of Industrial Organizations. This use of anticommunism, however, tended to move the AFL to the right: Whereas during the 1920's it had presented itself as a bulwark against bolshevism, during the Cold War it characterised itself as a defence for free enterprise.

Regin Schmidt, ph.d. i historie, eksternt lektor ved Institut for Historie, Njalsgade 102, 2300 København S, tlf. 35328276.